

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ROODKAPJE OP MARS

Modern sprookjesspel voor de jeugd

in vier bedrijven

door

LIEVE WILLEMS

Toneelfonds J.Janssens *Antwerpen
1986
(N° 1065)

R O O D K A P J E O P M A R S .

Modern sprookjesspel voor de jeugd,
in vier bedrijven, door

LIEVE WILLEMS.

(muziek van Leo Cuykens.)

Het OPVOERINGSRECHT van dit werk wordt verkregen
na aankoop van minstens TIEN exemplaren bij de
uitgever én betaling van de verschuldigde auteurs-
rechten aan:

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 BRUSSEL

1065/192

Toneelfonds J. JANSSENS p.v.b.a. - Kruikstraat 14 - 2000 Antwerpen. (031)39.12.20

Personages:

ROODKAPJE : een eenvoudig en lief meisje, steeds bereid tot helpen.

CARABAS : ijdele pseudo-markies, grote vriend van vreemde woorden,
hoge laarzen en al de sprookjesfiguren.

HANSJE : de joelende ideënspuier van Sprookjesland.

GRIETJE : zijn heel wat stillere zusje, die niet steeds met hem
akkoord is.

SNEEUWWITJE : een sterk-dramatisch aangelegde ex-koningin,
boezemvriendin van Assepoes.

ASSEPOES : boezemvriendin van Sneeuwwitje, eveneens ex-koningin, is
echter van eenvoudige afkomst en heeft een massa gezond
verstand.

HAASJE REP : de vlijtige, naar "echte post" snakkende postbode.

KLEIN DUIMPJE : deugniet en benjamin, heeft een krom taaltje dat niet
recht te krijgen is.

DE WOLF : tam huisdier en prima danseur.

ROBOBO : robot, enige tolk van de rode planeet, heeft een ijzeren
hart van goud.

TWEE DWERGEN : stilzwijgende en trouwe knechtjes van Sneeuwwitje.

ROBOTTEN.

BLOEMEN EN VOGELTJES.

TWEE NEGERS, TWEE CHINEZEN , TWEE ESKIMO'S, TWEE ARABIJEN.

AFVAARDIGING : -met vlag- van school of vereniging die het stuk op-
voert.

DEKOR

Bedrijf I - II - IV spelen in Sprookjesland.

Het toneel stelt een zaal in Sprookjesland voor. In de achterzijde
is een raam met een bankje ervoor.

Twee deuren: aan zijkant (rechts) en links achter.

Er staan een grote tafel en enkele bankjes.

Bedrijf III speelt op Mars.

Het toneel tamelijk donker houden, rode verlichting.

Achteraan een groot schakelbord met knoppen, hefboomen en lampjes.

Twee deuren: links en rechts van toneel.

Er staan een grote tafel (zonder kleed) en een grote bank. (bankjes
aan elkaar geschoven)

Eventueel een mobile ophangen.

EERSTE BEDRIJF

(Sneeuwwitje zit op bankje voor het raam. Kijkt af en toe naar buiten, geeuwt. Gelaarsde Kat zit in 't midden van het toneel, poetst ernstig en aandachtig zijn hoge laarzen.)

Sneeuwwitje (lusteloos) Markies, ik begin het zoetjes-aan beu te worden om hier in Sprookjesland opgesloten te zitten. Hoe lang zijn we reeds hier? Honderd jaar? Tweehonderd jaar? Heus, ik ben de tel kwijtgeraakt. (geeuwt, met handje voor de mond) Alle dagen hetzelfde liedje. Hier wat zitten en met de andere sprookjesfiguren herinneringen ophalen aan die goeie, ouwe tijd, de tijd...

Carabas (valt in) de tijd toen er aan de kinderen alle dagen sprookjes, (klopt zich op de borst) onze sprookjes, werden verteld. Helaas, driewerf helaas, die tijd is voor goed voorbij.

Sneeuwwitje (tikje vinnig) Maar markies, u zegt dat zo berustend, zo.. zo... Hebt u dan helemaal geen beroepsfierheid?

Carabas (staat recht) (steekt zijn schoenborstel weer in zijn zak) Wat grote woorden, prinses Sneeuwwitje!

Sneeuwwitje (vinnig) Heb ik van u geleerd, markies.

Carabas Ik blijf er bij dat het met beroepsfierheid niets te maken heeft. We blijven immers trots op het feit dat we sprookjesfiguren zijn. Het is toch niet onze schuld, dat de kinderen van ons niet meer willen weten. Wij kunnen het niet helpen. (zet zich op een bankje bij de tafel neer. Kijkt af en toe tersluiks naar zijn laarzen en draait onder het spreken -onbewust- ijdel met zijn lange staart)

Sneeuwwitje (staat recht en kijkt dromerig door het raam) Wij kunnen het wél helpen, markies. (draait zich om) Maar we zijn te lui en te laks geworden. Ik heb er vele dagen en nachten over nagedacht. Weet u wat we zijn? Een troepje halfslapende en geeuwende lammelingen! (Carabas trekt verbaasd en lichtelijk geschokt achteruit. Hansje en Grietje komen -langs achterrijde toneel- hand in hand op)

Hansje en Grietje sam. Wie zijn die slapende en geeuwende lammelingen?

Carabas (dramatisch) Wij.

Hansje en Grietje sam. Wij? (willen reeds protesten gaan uiten, maar Carabas legt hen het zwijgen op)

Carabas (even met vinger op de mond) Sejt...deugnieten, luister een ogenblikje. Prinses Sneeuwwitje geeft juist een... een hoogst interessante uiteenzetting.

Hansje Dat we lammelingen zijn, (bootst na) hoogst interessant. (Grietje stoot haar broer aan dat hij moet zwijgen. Carabas haalt stilletjes borstel weer boven en begint tersluiks opnieuw zijn laarzen te poetsen, terwijl Sneeuwwitje spreekt)

- Sneeuwitje (tracht hen te overtuigen) Maar we zijn het! We laten de zaken maar op) zijn beloop. We vinden het toch zo erg dat de mensenkinderen van geen sprookjes ~~meer~~ meer willen weten; maar dat is dan ook alles. Wat doen we om er aan te verhelpen? We zitten hier lui en lam bij elkaar en halen herinneringen op. Ik vertel dat mijn prins een wit paard had...
- Hansje (valt in) en dat ons huisje helemaal van peperkoek was!
- Carabas (op doffe toon) Mijn meester-zaliger-gedachtenis schonk mij zijn titel: Markies van Carabas. (wist enkele tranen af, poetst dan voort)
- Sneeuwitje Zie je wel, allemaal dingen die lang geleden gebeurd zijn. Daar klampen we ons aan vast. 't Is hier net een rusthuis voor ouden van dagen.
- Carabas (springt gebelgd recht) Oh neen, Sneeuwitje, wij, sprookjesfiguren blijven jong! Eeuwig jong!
- Grietje (draait zich naar Carabas) We merken er veel van. Sneeuwitje heeft gelijk! (Hansje knikt eveneens instemmend. Carabas gaat weer zitten poetsen.)
- Sneeuwitje (strijdlustig) We moeten en we zullen er iets op vinden.
- Carabas (steekt borstel weer weg) Akkoord, akkoord; edele prinses. Maar wat?
- Grietje (gaat naar Sneeuwitje en legt arm om haar schouders) We moeten allemaal eens goed nadenken.
- Hansje (lichtjes spottend) We zullen onze gedachten op een hoopje leggen! (Grietje kijkt boos naar haar broer)
- Carabas Tot mijn spijt moet ik konstateren dat ik... dat ik... niets weet.
- Grietje (tot Sneeuwitje) We zullen wel iets uitkienen. Dadelijk krijgt iemand van ons een idee.
- Hansje 'k Ben benieuwd wie. (dat levert hem weer een boze blik van zijn zuster op)
- Sneeuwitje (aarzelend) Zouden we geen bond, een komitee of zoiets kunnen stichten? (de drie anderen knikken goedkeurend)
- Hansje (springt boven op een bankje, zwaait met de armen, roept) Komitee tot bescherming der rechten van de sprookjesfiguren! Wij eisen onze plaats weer op het toneel!
- Grietje En in de sprookjesboeken!
- Hansje (nog harder roepend) Wij eisen tevens nadrukkelijk, dringend en met aandrang (de drie anderen lachen) zendtijd langs de radio en de televisie. Dames en Heren, breng die goede, oude sprookjes terug in omloop. We zitten hier te beschimmelen en te roesten. En...rust roest, dames en heren! (allen lachen)

- Carabas (ernstig) Prachtig, Hansje! Maar... zo eenvoudig is het niet. Je vergeet het voornaamste.
- Hansje (springt van zijn bankje) En dat is, markies?
- Carabas (plechtig, heen en weer wandelend en ondertussen met zijn staart draaiend) Het voornaamste, dat zijn de kinderen. Ze willen van ons niet meer weten; ze eisen moderne sprookjes. Roodkapje en de wolf, Sneeuwwitje en de zeven dwergen, (buigt zich naar Sneeuwwitje) -verontschuldigt me- het zegt hen allemaal niets meer. De mensenkinderen willen verhalen van ruimteschepen en van robotten en raketten. Maar prinses of prinsessen of markiezen, (wijst op zichzelf) hoe eerbiedwaardig ook, laten hun ijskoud! Jammer, doodjammer.
- Hansje (neemt Grietje vast en danst met haar het toneel rond, half zingend) Maar wij kunnen ook moderniseren. Tralalalere! (beiden staan plots stil) Wij moderniseren! Luister, in de toekomst is het peperkoekenhuisje, waar de heks ons moet vangen, niet van peperkoek maar van roomijs... (danst alleen rond, half zingend) Het crème-glace-huizeke. (Carabas en Sneeuwwitje schudden lachend het hoofd)
- Grietje (gaat op bankje aan tafel zitten) Dat gelooft geen enkel kind. (nabauwend) Het crème-glace-huizeke! Lieve deugd, die slimme kinderen tegenwoordig, ze weten dat het zo zou wegsmelten in de zomer! (Hansje gaat naast haar maar op de tafel zitten) Vooruit, broerlief, je moet wat anders uitvinden!
- Carabas (gaat tot bij Sneeuwwitje) Ik denk ook niet dat daar de oplossing ligt. Wat u, prinses Sneeuwwitje?
- Sneeuwwitje Nee hoor, markies. Dat ben ik met u eens. Stel u voor, (stamp woedend met voetje op de grond) verleden week heeft men ergens -ik zal niet zeggen waar- van Sneeuwwitje verteld. Maar mijn prins kwam niet met een paard, maar met een sportauto. Naar ons kasteel met een sportauto! En een rode nog wel!
- Carabas Schaamteloos! (Hansje en Grietje bekijken elkaar verbaasd)
- Grietje Hoe durven ze, zo dat mooie sprookje verdraaien!
- Sneeuwwitje Dat noemt men moderniseren! (Grietje stoot Hansje aan, als om te zeggen: zie je wel! Alle vier zwijgen met gebogen hoofd, en denken ernstig na)
- Roodkapje (komt op langs zijdeur en heeft twee dwergen aan de hand) Hallo, allemaal!
- Alle vier (mat) Dag Roodkapje. (de dwergen buigen heel diep en gaan dadelijk postvatten weersz ijde van Sneeuwwitje)
- Roodkapje (blijft verbaasd staan) Hé, wat lange gezichten. Is er iets? Ruzie gemaakt?
- Carabas Maar Roodkapje, dan zou het de eerste maal zijn, hier in Sprookjesland. Nee, het is veel ernstiger. (plechtig) We bespreken onze situatie.

- Roodkapje Hoe? Welke situatie?
- Sneeuwitje (vergoeillijkend) Ach, je weet dat de markies graag geleerde woorden gebruikt.
- Carabas Dan zal ik het anders zeggen. We bespreken hier onze plaats in de gedachten en vooral in de harten van de mensenkinderen.
- Roodkapje (komt dichterbij) En?
- Carabas We zijn er bijna uitgebonjourd! O... pardon... buitengewipt... euh... 't is te zeggen...
- Hansje Dat we haast mogen gaan doppen! (Grietje trekt aan de mouw van Hansje en kijkt bestraffend)
- Carabas (gaat op bankje staan, doet net als een redenaar)
Hoe lang zijn we hier reeds verbannen? Zoals prinses Sneeuwitje het zegt, we zijn de tel al lang kwijtgeraakt. O, konden we maar, net als vroeger, weer onder de mensenkinderen gaan wonen.
- Roodkapje Wel, markies, dat zou ik ook wel willen. Maar hoe leggen we dat aan boord?
- Carabas Sakkerdekarabassos! (plots verlegen) Pardon, dames. Door zelf ons lot in handen te nemen, natuurlijk. (springt van bankje af en loopt naar Roodkapje, neemt haar bij de armen) Roodkapje, zeg jij 'ns wat!
- Roodkapje Maar markies, echt, ik heb er geen flauw idee van.
- Carabas (laat teleurgesteld Roodkapje los, roept dramatisch uit)
Als zij het ook niet weet! Bij mijn staart en bij mijn laarzen, een weinig schitterende situatie!
- Grietje Toe, Roodkapje, denk goed na. Jij kent de mensenkinderen het best. Jij en je wolf gaan soms nog op bezoek bij hen.
- Roodkapje (denkt diep na) Wel, een staking organiseren.
- Hansje Een wat?
- Roodkapje Een staking. Of beter nog: een zitstaking. Dat doen ze bij de mensen ook.
- Carabas (bezorgd) Het is toch niets... euh... dat niet door de beugel kan. (Grietje en Hansje proesten zaachtjes om het bezorgde gezicht van Carabas)
- Roodkapje Wel nee, markies. Alleen maar, je beslist van niets meer te doen en je gaat op de grond zitten; dat is al. (geeft het goede voorbeeld en gaat op de grond zitten) Zo.
- Carabas Roodkapje, ben je er zeker van dat dit alles is?
(Allen lachen met het beteuterd gezicht van de markies. Alhoewel aarzelend doen allen Roodkapje na. De dwergen helpen Sneeuwitje om mooi haar rok over de grond te leggen. Als iedereen zit, bekijken ze elkaar en beginnen luidop te lachen.)

Roodkapje Ja, wat nu?

Grietje (wijst op haar broer) Vraag het hem! Hij is tot nu toe erg gierig geweest in het rondstrooien van ideeën. (port hem aan) Vooruit, Hans, zeg op!

Hansje Laat ons luidop roepen wat we eisen. (er ontstaat na die woorden een tumult van jewelste)

Allen door elkaar Wij willen terug bij de kinderen. Gun ons een plaatsje! Wij hebben nog niet afgedaan! Wij willen weer verteld worden! enz. enz. 'de dwergen zeggen niets, maar steken op maat de ampjes hoog in de lucht. Hansje roffelt met zijn vuisten op de grond)

Carabas (boven lawaai uit) Stop... stop, zo gaat het niet. Sto-op! (stilte, allen kijken naar Carabas) Zo kan niemand ons verstaan. Onmogelijke situatie!

Roodkapje De markies heeft gelijk! We moeten onze eisen zingen.
Allen door elkaar Fijn! Goed! Reuze-idee! Fantastisch!

Roodkapje (zingt voor) Zijn wij slechts sprookjes uit oude tijd
Wel nee, het is niet waar
Eens hebben wij veel kinderen verblijd
Wij waren onmisbaar!

Carabas (roept) Zijn wij het nog? Allen (roepen) Nee!
Worden we 't weer? Ja!
En staan wij op? Nee!

Allen samen (zingend) Refrein: Al zeg je alsjeblief of bitte
Wij blijven zitten. Wij blijven zitten
Al zeg je s'il vous plait of bitte
Wij blijven zitten!

Sneeuwitje (zingt) Eens wilden kinderen nooit slapengaan
Of eerst een lang verhaal
Maar nu moeten wij buiten staan
Dus maken we kabaal!

Carabas (roept) Hoe gaat 't met ons? Allen (roepen) Slecht!
Hoe wordt het weer? Goed!
En staan wij op? Nee!

Allen samen het refrein.

Hansje en Grietje samen(zingen) Wij willen weerom bij kinderen gaan wonen
Ja, heus, wij allemaal
Lachende kind'ren zullen ons lonen
Of vindt u ons brutaal?

Carabas (roept) Blijven we hier? Allen (roepen) Nee!
Eens gaan we weer! Ja!
En staan wij op? Nee!

(Allen samen zingen nogmaals het refrein. Bij de laatste strofe is Haasje Rep langs zijkant toneel opgekomen. Hij

torst een postzak en draagt een brievendragerspet. Stomverbaasd blijft hij staan kijken en luisteren. Als het liedje uit is klapt hij luidruchtig; de sprookjesfiguren blijven grimmig zitten.)

Haasje Rep Bravo! Bravo! Dat noem ik nog eens zingen! (zet zak neer) Maar wat doen jullie daar allemaal op de grond. Lig er ijzel en zijn jullie gevallen? (lacht met zijn eigen grapje. De sprookjesfiguren bekijken elkaar, maar blijven zwijgen) ~~Markies~~ Hemeltje, wat scheelt er?

Carabas Haasje Rep, heb je geen ogen in je hoofd. Zie je niet wat we doen? We zijn in zitstaking.

Haasje Rep (lacht) Ha, ha, hoe grappig en... waarom? Moe?

Sneeuwitje Je hebt toch ojs liedje gehoord? Wel...eh...dat is de reden.

Haasje Rep (nog meer verbaasd) En blijven jullie daarom op de grond zitten, als vastgelijmd. Als jullie maar weten dat het een raar zicht is. (lacht weer) Wacht... Assepoes is ginds (wijst) de vogeltjes aan 't voeren. Maar dit schouwspel mag ze niet missen, ik ga ze even halen. Verroep niet, alstublieft! (loopt het toneel weer af. De sprookjesfiguren bekijken elkaar)

Carabas (gebelgd) Ik zie niet in waarom deze situatie lachwekkend is? (maar niemand antwoordt) Of niet soms? (zenuwachtig en naar zijn laarzen grijpend) Of wel soms?

Sneeuwitje Eerlijk gezegd, markies, voor iemand die niet weet waarover het gaat, moet het een dwaze vertoning lijken.

Hansje (wijst naar zijn zitvlak) En koud bevendien.

Roodkapje Volledig akkoord.

Carabas (tot Roodkapje) Wel, sakkerdesakkerdecarabassos -pardon, dames, pardon- het was nog wel je eigen idee!

Roodkapje (vergoeelijkend) Jawel, markies, maarre... ziet u... (op dat ogenblik stormt Haasje Rep langs zijkant het toneel op. Hij trekt Assepoes mee. Klein Duimpje huppelt achteraan. Haasje Rep en Assepoes blijven staan schateren en Klein Duimpje loopt overal tussendoor en tracht -tevergeefs- de sprookjesfiguren op te tillen.)

Kl. Duimpje (tot Haasje Rep) Och gottetekens, gevallen! Weeuwitje is gevallen. Help; help! Help mee oprapen. (Kl. Duimpje wil Sneeuwitje helpen recht te komen. Natuurlijk gaat het niet)

Assepoes Maar wat is dat hier allemaal? Het is hier net een gekkenhuis! En mijn beste vriendin Sneeuwitje? (verbaasd) Sneeuwitje, doe jij ook mee? O, je mooie jurk is helemaal vuil! (bij die woorden springt Sneeuwitje haastig recht en Assepoes helpt haar de jurk af te kloppen. Ook de dwergen springen op, blijven bij Sneeuwitje staan.)

Kl. Duimpje ~~Wuu~~ Joodkapje! De woffel heeft nog geen nam-nam!

- Roodkapje (wil recht springen) O, de wolf! Ik moet hem nog gaan voederen. (Hansje duwt Roodkapje weer de grond op)
- Hansje Dat zullen Grietje en ik wel eens doen vandaag. Kom Grietje! (Grietje springt recht en beiden hollen ze langs achterzijde het toneel af. Roodkapje kijkt hen lachend achterna)
- Roodkapje (tot Duimpje) Bráve jongen, nam-nam voor de woffel! Lief dat je het zegde hoor! (Klein Duimpje komt bij haar staan)
- Kl. Duimpje Toe Joodkapje, opstaan. (Roodkapje kijkt naar Carabas, Carabas naar haar, en beiden staan langzaam op. Haasje Rep helpt carabas en Duimpje helpt Roodkapje. Carabas haalt dadelijk zijn schoenborstel boven en begint zijn laarzen te poetsen. Assepoes en Sneeuwitje zijn nog druk met de jurk bezig. Klein Duimpje loopt naar de dwergen en maakt met hen een ronde-dans) Hoeja! Hoeja! Alleman gevallen! Alleman opgeraapt! Hoeja! (Roodkapje kijkt lachend naar de drie peuters en gaat op bankje bij de tafel zitten)
- Haasje Rep Assepoes, wat vond je ervan? (wijst naar de grond in een breed gebaar)
- Assepoes (spottend) 't Was een fraaie vertoning. 't Leek hier wel televisie. (plots ernstig tot de anderen) Vrienden, dat moet me nu toch van het hart, hoe komen jullie in zo'n -om het met de markies te zeggen- in zo'n situatie. Een zitstaking, waar halen jullie het uit? Moeten we nu werkelijk het slecht voorbeeld van de mensen gaan navolgen? (schudt het hoofd, de anderen kijken allemaal sip. Hansje Rep staat te grinniken)
- Roodkapje (ferm) Assepoes, het was mijn idee. Zie je, ik heb het bij de mensen gezien en daar helpt het... some!
- Assepoes Maar wij zijn geen mensen, wij zijn sprookjesfiguren.
- Roodkapje We móéven er dan maar iets anders op verzinnen, want we zijn het allemaal hardstikke beu! We willen weer bij de kinderen gaan wonen!
- Haasje Rep (kijkt rond) Iemand met véél gezond verstand gevraagd! (allen glimlachen)
- Roodkapje Laat ons dan diep nadenken. (ze legt haar handen voor haar ogen. Allen doen haar na. Carabas heeft zijn borstel naast zich op de grond gelegd. Duimpje sluipt heel voorzichtig naar hem toe, steekt borstel in zijn zak, gaat stilletjes weer bij de dwergen staan; houdt ook de handen voor de ogen, maar piept tussen de vingers.)
- nog
Roodkapje (doet haar handen weg) Eureka! Misschien weet ik iets! (allen kijken vol verwachting naar Roodkapje. Duimpje roept: Eureka! Roodkapje vervolgt aarzelend) Het is maar een idee, hoor! Maar... Misschien...
- Allen door
elkaar Zeg het maar! Toe, zeg op!

- Roodkapje Wel, waarom geen sprookjesfeest houden. We doen een spelletje of zingen een liedje of zoiets. En we nodigen alle kinderen van de hele wereld uit om naar ons feest te komen!
- Allen door elkaar Fijn! Schitterend! Prima! (Duimpje en de stilzwijgende dwergen doen weer een ronde-dans. Klein Duimpje roept: Hoeja en Eujeka)
- Carabas Roodkapje, gefeleciteerd. Wat een schat van gedachten zitten er onder dat rode mutsje. Je kon de markies van Carabas wel zijn met zulke ideeën! (Carabas geeft handkus aan Roodkapje, allen lachen)
- Sneeuwitje Maar hoe nodigen we de kinderen uit op ons feest?
- Kl. Duimpje (roept) Telefoon! Hallo! Kikin! Hallo!
- Roodkapje (duwt lachend Duimpje weg) We hebben hier geen telefoon! (gaat weer op bankje zitten, Sneeuwitje komt naast haar plaats nemen en de dwergen helpen Sneeuwitje haar rok uitspreiden en blijven bij haar staan. Assepoes blijft bij het raam staan)
- Haasje Rep (gaat naar 't midden van 't toneel en klopt zich op de borst) Zo, zo, en waarvoor dient de post? Die oude maar trouwe post, dames en heren?
- Carabas Bravo! Goed gesproken Haasje Rep! We sturen uitnodigingsbrieven naar de vier windstreken! Alle kinderen zullen van ons feest bericht krijgen.
- Haasje Rep (wrijft zich in de handen) Fijn! Dan komt er voor mij weer heel wat werk aan de winkel. Kijk maar wat ik nu bijheb. (haalt propfen verfrommeld krantenpapier uit zijn postzak en stopt het er weer in) Als postbode moet ik toch een volle postzak hebben! (de sprookjes lachen en klappen in de handen) Maar nu ben ik weg om jullie de tijd te geven duizend, wat zeg ik, honderdduizend brieven te schrijven. (sleurt postzak weer over zijn rug, groet aan zijn pet en gaat langs zijkant af)
- Assepoes Roodkapje, ik wist wel dat je wat beters kon bedenken. Dit lijkt me een reuze-plan. Wie gaat er mee om pen en papier te halen?
- Kl. Duimpje (loopt naar Assepoes) Ikke! Ikke! Ikke heel veel kunnen dragen!
- Assepoes (lachend) Goed, kom dan maar.
- Sneeuwitje Assepoes, mijn dwergjes willen ook graag helpen. (duwt de dwergjes naar voor, de dwergjes knikken heel diep van ja. Assepoes gaat af langs achterzijde toneel, gevolgd door Klein Duimpje en de dwergen die elkaar een handje geven)
- Carabas Nu zullen de kinderen wel weer belangstelling voor ons krijgen. (kijkt naar zijn laarzen, wil borstel uit zijn zak nemen, vindt hem niet, kijkt overal rond)

- Sneeuwitje Kom Roodkapje, kom hier naast me zitten. Dan kunnen we samen een inleidingsformule zoeken. (Roodkapje schuift naast Sneeuwitje, fronst nadenkend de wenkbrauwen)
- Carabas (loopt nog steeds stiekum te zoeken) Aoh, prinses Sneeuwitje, maar dat biedt toch geen moeilijkheden. Zet... (kucht) Hoogweledelgeboren kinderen!
- Roodkapje Dat klinkt zo ouderwets.
- Carabas (half overtuigd) Mogelijk, mogelijk, geef dan een betere formule.
- Roodkapje Hello girls and boys! Dat verstaan ze allemaal!
- Sneeuwitje (verbaasd) Maar dat is engels!
- Carabas Hm... dat denk ik ook, Roodkapje.
- Roodkapje Heel juist, maar de mensenkinderen gebruiken heel veel engelse woorden. Ik weet ervan mee te praten. Ze zeggen sorry...
- Carabas (valt in) In plaats van: (met hoofse buiging) Mag ik u mijn verontschuldigen aanbieden. (draait met zijn staart)
- Roodkapje Zeker, markies! En... en... ze spreken van juke-box en petty-coat en lollypop en...
- Sneeuwitje (met handen voor de oren) Hou op! Hou op! Ik krijg angst van al die rare woorden!
- Roodkapje (slaat arm rond Sneeuwitje. Carabas is weer zoekend aan 't zondkijken) Als we weer bij de kinderen willen gaan wonen, zullen we al die vreemde woorden moeten kennen.
- Carabas Bij mijn laarzen, moeten we dan weer gaan studeren?
- Sneeuwitje Dat zal wel moeten, markies!
- (Assepoes komt op langs achterzijde toneel, achter haar de dwergen, waarvan de één een stapel papier, de ander een grote zilveren inktpot draagt. Klein Duimpje volgt met een tiental ganzeveren die hij op zijn hoofd houdt -zoals een indiaan-)
- Assepoes (tot het d'ietal) Dank u, flinke helpers. (de dwergen deponeren inktpot en papier op tafel. Duimpje loopt echter met de ganzeveren op zijn hoofd achter de tafel, terwijl hij o-o-o-o met de hand voor zijn mond indianenkrenten uitstoot)
- Carabas (loopt achter Duimpje en neemt de ganzeveren af, geeft ze aan Assepoes) Ziezo, de indiaan is gepluimd.
- Assepoes (glimlacht) Dank u, markies. (deelt de ganzeveren uit, legt de overige op tafel. Ieder neemt een papier van de stapel. Roodkapje gaat op de grond

op haar buik liggen met haar papier en ganzeveer. Assepoes gaat naast Sneeuwwitje zitten. Ook Carabas zet zich aan tafel, hij vergewist er zich van dat zijn staart keurig naast hem op een bankje ligt. De dwergen en Klein Duimpje blijven bij de tafel staan gapen)

Sneeuwwitje Ik begin met: Lieve kinderen die ons haast vergeten zijn!
Allen

dooreen Heel goed begin!; Schitterende formule.

Roodkapje Och, ik weet nog niet wat ik er op moet zetten... euh...

Assepoes Lieve vrienden, of mag ik u zo niet meer noemen?

Roodkapje Bravo!

Carabas (heel gewichtig) Ik zet: Hoogweledelgeboren...

Kl. Duimpje (valt in) Hoogweledelgestojeven. (bedoelt gestorven)
(Roodkapje trekt Klein Duimpje aan de oren en doet ssjt, Assepoes en Sneeuwwitje gichelen onder elkaar)

Roodkapje Oef, wat is zo een begin toch moeilijk! Ik wou maar dat we hier telefoon hadden.
(bij die woorden haalt Klein Duimpje de schoenborstel uit zijn zak en houdt hem als een hoorn aan zijn oor)

Kl. Duimpje Hallo Kikin! Hallo Kikin! Ook ik bij jullie komen wonen. Hallo! (plots merkt Carabas die reeds aan 't schrijven was, waar zijn verdwenen schoenborstel is. Hij springt recht en stuift naar Klein Duimpje)

Carabas Sakkerdecarabassos! (met buigingkje) Verontschuldig me, dames. Hier met mijn borstel!
(Klein Duimpje kruipt onder tafel en loopt dan langs zijkant het toneel af. Carabas erachter. De drie andere sprookjesfiguren beginnen glimlachend te schrijven.)

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

(Hansje staat op ladder die Grietje vasthoudt; hij bevestigt een laatste guirlande -er zijn reeds enkele guirlandes opgehangen-; de tafel is verschoven en staat nu midden -achter- op het toneel; bankjes langs weerszijde geschikt. Enkele bakken doen dienst als trapje om op de tafel -die podium geworden is- te geraken)

Hansje (komt van ladder af) Zie zo Grietje, (kijkt goedkeurend rond) de nodige tirelantijntjes hangen eraan! Aan ons zal 't niet

liggen, het wordt een prachtig feest.
(maakt luchtsprong) Hoera! En al de kinderen van de wereld zullen ons weer leren kennen en ons uitnodigen bij hen te komen.

- Grietje (gaat op laagste trede van ladder zitten, dromerig)
Ik hoop het tenminste, wij houden zoveel van hen.
- Hansje Maar natuurlijk!
- Grietje Jazeker broer, indien...
- Hansje (onzeker) Hoe, indien?
- Grietje (nadrukkelijk) Indien ze komen. Want om ons weer te leren kennen, moeten ze eerst hier zijn.
- Hansje Maar zusje lief, Jij denkt toch zeker niet dat de kinderen ons in de steek zullen laten?
- Grietje (lusteloos) Denken, ik zou zo zeggen dat ik er haast zeker van ben. (is opgestaan en tuurt van ver door het raam)
Je zult het wel zien, dit schitterend feest hier (wijst rondom zich) valt in 't water.
- Hansje Maar Grietje toch!
- Grietje Niemand durft er over beginnen. We zwijgen voor elkaar, maar we weten het, heel diep in ons hart. We hebben afgedaan, we zijn dode sprookjes, nog net goed voor een museum.
- Hansje Grietje zwijg, alsjeblief, je maakt me bang!
- Grietje Och broer, (gaat naar Hansje toe en legt hand op zijn schouder) er over zeuren helpt toch niet. (glimlacht) Straks begint ons feest en misschien komt er nog wel iemand.
- Hansje Mogelijk verstuurden we de uitnodigingen te laat.
- Grietje Over twee weken? Dat is toch vroeg genoeg. (kijkt weer door het raam) Oh, daar is Haasje Rep! Misschien heeft hij wel brieven van kinderen bij! (beiden vliegen naar zij-uitgang. Haasje Rep komt binnen, hij lacht breed, opent zijn postzak en haalt er vijf grote brieven uit)
- Haasje Rep Alstublieft, eindelijk antwoord!
(Hansje en Grietje rukken hem de brieven bijna uit de handen, nemen er elk één, scheuren de omslag open en beginnen te lezen. Haasje Rep wil meelesen, bedenkt zich dan en doet eerst zijn pet af)
Als postbode mag ik niet in brieven kijken; euh... tenminste als ik in uniform ben! (gaat bij Hansje en Grietje over de schouder meelesen. Kijkt teleurgesteld)
- Hansje (ook teleurgesteld) Hier van een jongen uit Antwerpen, hij kan tot zijn spijt niet komen. Hij moet blokken voor zijn eksen.
- Grietje (sip) En deze hier is van een meisje uit... Engeland. Voor